

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 47 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Folketinget.

Vi gaar derefter til den sidst paa Dagsordenen opførte Sag:

Første Behandling af Forslag til Lov om Anvendelse af det nye Garnisonssygehus paa Nørrefælle.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 119).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Forsvarsministeren (Brorsen): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at forelægge et Lovforslag om Anvendelse af det nye Garnisonssygehus paa Nørrefælle. Dette Lovforslag er behandlet i Folketinget og blev vedtaget dér ved tredje Behandling, og naar jeg nu har gennemgaaet Lovforslaget, vil jeg slutte med at anbefale det til det høje Landstings Velwillie, idet jeg haaber, at vi maa faa en Ende paa Forhandlingerne og kan faa det nye Garnisonssygehus paa Nørrefælle i Brug hurtigst muligt.

Af militære Sygehuse har vi nu her i København det gamle Sygehus i Rigsgade, Epidemihospitalet, der ligger ude ved det nye Garnisonssygehus, og Marinehospitalet. Vi har altsaa 3 militære Hospitals-etablissementer. Nu er det Meningen, efter at det nye Garnisonssygehus er bygget færdigt, at man skal samle hele Forsvarets syge Personale paa et eneste Sted, nemlig ude paa det nye Garnisonssygehus paa Nørrefælle. Jeg behøver antagelig ikke at bruge lang Tid for at fortælle det nye Garnisonssygehus's Historie, jeg vil antage, at den er det høje Landstings Medlemmer temmelig bekendt. I 1916—17 under den radikale Regering blev der vedtaget en Lov, hvorefter der skulde bygges et nyt Militærssygehus til Afløsning af det gamle Sygehus i Rigsgade, som Lægerne i Virkeligheden har anset for at være i alle Henseender uegnet til fremdeles at være Sygehus for de militære syge. Det er altsaa over 10 Aar, siden den Lov blev ved-

taget, og Garnisonssygehuset har nu staaet færdigt i adskillige Aar. Man skulde derfor synes, Tiden nu var kommet til at tage det i Brug. Sygehuset er blevet meget dyrt. Det er bygget i den Periode, da vi havde de høje Byggepriser. I sin Tid var det anslaaet til at ville koste 1,2 Mill. Kr., men det er blevet en 4 à 5 Gange saa dyrt. Da jeg tiltraadte som Forsvarsminister i 1922, var der anvendt over 4 Mill. Kr., og Arbejdet var paa et vist Tidspunkt standset, da det var meget store Bevillinger, der krævedes. Men ved at overveje hele Spørgsmaalet maatte jeg se saaledes paa Sagen, at naar der nu var anvendt saa store Beløb, maatte det være en given Sag, at Rigsdagen bevilgede det nødvendige, for at Hospitalet kunde bygges færdigt. Derfor gik jeg i sin Tid til begge Tings Finansudvalg og fik de nødvendige Bevillinger, saa at Hospitalet i 1924 stod omtrent fiks og færdigt til at tages i Brug. Vi fik imidlertid et Ministerskifte, og den socialdemokratiske Forsvarsminister fandt sig ikke foranlediget til at tage Hospitalet i Brug som militært Sygehus. Man puttede det i en Kommission, som den daværende Indenrigsminister Hauge var Formand for, og som havde med samtlige Statens Ejendomme at gøre. Kommissionen skulde bl. a. ogsaa overveje dette Spørgsmaal og komme med en Indstilling om, hvad Sygehuset skulde benyttes til.

Da jeg tiltraadte som Forsvarsminister i 1926, laa Sygehuset i Virkeligheden som i 1924, det var kommet i en Kommission, men der var ikke kommet nogen Beretning fra denne. Jeg mente, det var nødvendigt saa hurtigt som muligt at faa en Afgørelse, og sendte derfor omkring ved Januar 1927 en Anmodning til Formanden i Kommissionen — det var nu Indenrigsminister Kragh, der havde afløst Hr. Hauge — om, at man saa hurtigt som muligt gjorde sig færdig med dette Arbejde, fordi jeg maatte mene og haabe, at Kommissionen maatte være enig med mig i, at man snarest muligt burde tage Sygehuset i Brug. Jeg havde ventet, at det havde været muligt allerede i forrige Rigsdagssamling at blive færdig med disse Forhandlinger, men jeg fik først Meddelelse fra Kommissionen meget sent paa Samlingen. Jeg forsøgte da, om der var Mulighed for at faa en Ordning af disse Forhold ved at gaa til Finansudvalgene, men fra Folketingets Finansudvalgs Side maatte man protestere imod en Ordning af Sagen i sidste Rigsdagssamling, fordi man mente, hvad der selvfølgelig ogsaa var